

DARRERE DEL VOT DE 60.000 «PIED-NOIRS»

Le Pen, per Piñar, a Benidorm

Le Pen anirà a Benidorm per fer que el vot a Piñar siga una ordre per al gran col·lectiu «pied-noir» resident en aquella contrada. Un gran contingent electoral que, a Perpinyà, l'altre gran nucli «pied-noir», ja es va mostrar fidel.

Joan Pomares

L'últim dissabte d'abril fou esgotador per a **Àngel Ortuno Muñoz**. De primer, una reunió amb el president provincial d'Alacant pel Frente Nacional i, tot seguit, una llarga sessió d'estratègia electoral i consignes amb els caps comarcals. Tan sols més tard, un sopar de germanor entre cent dels seus més fidels i decidits capitosts, al restaurant Sunomi de la Nucia, aconseguia relaxar el vice-president.

Ortuno, número dos en tot, com a vice-president nacional del Frente ara i, abans, de Fuerza Nueva, segon de la candidatura electoral al Parlament europeu, després de Piñar, i cofundador amb ell de la revista que donaria nom a la violenta formació «dissolta», s'havia desplaçat fins a l'esmentada localitat de la Marina Baixa per tal d'imprimir coratge als seus seguidors; però, més que res, per modelar i posar en òrbita la campanya i la nova imatge dels fuerzanovistes espanyols.

Per això, a les postres, el vell terrinent de Picassent, advocat i ex-funcionari del sindicat vertical, oferia públicament una notícia extraordinària: el 6 de juny, el mateix dia que **Hernández Mancha** tancarà a Alacant la campanya d'AP, **Blas Piñar** serà a Benidorm amb **Le Pen** i, potser també, amb el número u dels *misinos* italians, **Giorgio Almirante**, en un míting monstre que deu celebrar-se a la plaça de bous.

Amb un objectiu: posar les banderilles al vot dels quasi 60.000 *pied-noirs* o «repatriats» que viuen a les comarques litorals del sud valencià, per a **Blas Piñar**. Ciutadans d'una doble nacionalitat franco-espanyola i antics colons algerians que, segons **Francisco Marcet**, president provincial del Frente, «són incondicionals del polític gal», i que, per tant, podrien prestar suport electoral al nou agrupament dels ultradretans meridionals.

Benidorm, capital europea de la Marina Baixa, serà, doncs, per un dia, la capital del turisme feixista. La Lorda dels miracles, on podrà acudir el gran pelegrinatge ultra. Amb la intenció d'alçar un moviment amb evidents signes de paràlisi i d'aconseguir, amb un esforç en les urnes, l'escó de **Blas Piñar** a Estrasburg.

La nova cosmètica franquista

Fuerza Nueva és encara el nom de la revista i de l'editorial, però Frente Nacional fou el nom adoptat l'octubre de l'any passat per diverses organitzacions de caràcter franquista i falangista i per la mateixa FN —agrupada fins

aleshores en el Centro de Estudios Sociales, Políticos y Económicos, CESPE, i en l'associació «cultural» Unión Hispana—, que aconseguen d'aquesta manera sargir els reductes de la dictadura i maquillar-se per a una altra aventura política.

Una fotocòpia del partit que l'antic tinent de paracaigudistes **Jean Marie Le Pen** fundà el 1972 i la nova estètica política de la dreta dura europea. Una metamorfosi en què **Pinar** i **Ortuno** han apostat a fons. El primer, com a dirigent, amb carisma de dictador-reserva del franquisme, i el segon com a comptable i *tour-operator* econòmic

i una pistola. Igualment detingut fou **Ildefonso Moreno Rodríguez**, desè de la mateixa candidatura de Solidaridad Española i ex-cap provincial de Fuerza Nueva, que ja havia estat detingut l'any anterior —i ràpidament tornat al carrer— per haver-li trobat també detonants i armes, objectes que, pel que sembla, solia col·leccionar.

Fou també detingut, el 1986, l'alacantí **José María Seguí Álvarez**, que, en vida d'FN, fou l'autor, junt amb un militant del Frente de la Juventud, d'un atemptat amb incendi en la llibreria Set i Mig d'Alacant i que, buscat per l'Audiència Nacional «per la seua

J. M. Le Pen i Blas Piñar.

del Frente, a través de la seua empresa Tajo Ibérica. Tot plegat, per recuperar terreny i adequar-se als últims dissenys, formalment democràtics, de la internacional negra.

El nou camuflatge aconseguirà, probablement, un magre èxit, però la tensió de la campanya recuperarà certament per al partit molts dels vells activistes que, després de la immersió d'FN, van quedar esparsos. Molts dels joves cadells ultres i bastants dels «descontrolats» de sempre amb què aquesta formació ha actuat sempre. Com ara **Vicente Fuster Santamaría**.

Present al sopar de la Nucia, ex-dirigent FN i setè de la candidatura a les generals de 1982 per Solidaridad Española —de la qual fou secretari provincial i a la qual aconseguí incorporar un grapat d'actius FN—, **Santamaría** fou detingut el 1984 a Benidorm, després que haguessen trobat a la cafeteria Regine's de la platja de Llevant tres maletes que contenien diversos quilos de goma dos, granades de mà, metxes

presumpta relació amb bandes armades», havia estat també protagonista d'un robatori de quatre-cents detonadors explosius, dos rotllos de metxa lenta negra i cent deu cartutxos d'una pedrera de Conca.

Seguí fou capturat en uns apartaments de la platja de Sant Joan, lloc en què el 1984 també ho fou **Joan Miguel Gómez González**, activíssim de l'ultradreta espanyola i sovint entrenat a França, que havia realitzat un atracament amb ostatges en una sucursal bancària madrilenya, on s'apoderà de sis milions i mig de pessetes.

No obstant això, el Frente sembla voler abandonar la seua desgastada imatge de temps anteriors —no hem d'oblidar que **Martínez Loza**, ex-cap de seguretat FN i mà dreta de **Pinar-Ortuno** roman en presó per haver estat declarat cervell de l'assassinat de **Yolanda González**— i renovar-se, única fórmula que li permetrà aspirar humilment a seguir els èxits de qui, com **Le Pen**, aconseguia el 1984 un impen-

sable onze per cent i la presidència quasi automàtica del banc dels reaccionaris d'Estrasburg, els 18 diputats del grup Derecha Europea.

Una cosa que no havia aconseguit repetir des dels seus bons temps de dirigent del pujadisme i de la Unió i Fraternitat Francesa. I, això, a pesar d'haver-li bufat en contra un sens fi de duríssimes acusacions com a torturador a Algèria.

Els de sempre

L'FN espanyol ha de ser més moderat i només es pot presentar —amb uns cent milions de pressupost— al Parlament europeu. Els fuerzanovistes han aconseguit, segons els seus portaveus, «una implantació estimable en la província d'Alacant», i compten «amb unes setanta juntes locals ja nomenades», fonamentalment en la «Vega Baja» o Baix Segura, cantó tradicional del falangisme, on **Antonio Benavent**, de Callosa de Segura, és el «cap comarcal». Però els altres també dedicaran «una atenció especial a les comarques de la Marina, Elx i Alacant, «les de major importància», i on els *pied-noirs* poden ser-ne la futura base organitzativa.

El 10 de desembre de l'any passat reinauguraven, amb vi espanyol i pasdoble inclosos, la seu del partit a Alacant. En el mateix pis, Maisonave número 20, i amb el mateix cartell —ara repintat— que feia servir l'altra FN. **Francisco Marcet Correa**, president provincial del Frente i abans del Círculo Cultural Don Pelayo —nom que a Alacant va adoptar FN-Unión Hispana durant la seca—, funcionari de l'Insalud i veí quasi porta a porta de la seu, exposava el nou estil del partit: «De quadres i, no com abans, de masses». I repartida paciència: «Esperarem uns anys per enfortir-nos».

Marcet, desè de la llista europea, vuit llocs per darrere d'**Àngel Ortuno** i vuit per davant de l'empresari **Alfonso Miguel Sanz Alarte** —comandament d'FN a València, ex-president d'Unión Hispana i gran soci d'Intervalencia Radio, l'emissora adquirida pel Frente, que ara dirigeix el seu germà— compta per a la seua empresa amb militants destacats dretans. Com **José Mallol Sala**, veí en la mateixa finca i fill del primer governador «civil» que tingué Alacant després de la «Victoria». Amb les simpaties d'alguns que, «si ho veïessen clar», se'n «passarien» i també transvasarien carnets. Com **José Manuel Martínez Aguirre**, ex-alcalde franquista d'Alacant i antivalencià empedreït, a qui la seua responsabilitat de portaveu d'AP en la Diputació

d'Alacant només li va permetre assistir a la missa del 20-N, però no a la minimanifestació.

I amb les mateixes glòries de sempre. Mòmies que, més que res, esperen resultats per reanimar-se: el «camarada» farmacèutic i ex-alcalde franquista **Agatàngelo Soler**, el supervivent del fallit alliberament de José Antonio, **Vicente Mas Martínez**, els tres Franciscos —**Martínez Sastre**, **Llopis Lloret** i **Saura**, tots ells advocats—, els empresaris **Rafael Biedma** i **Santiago Payá**, el també advocat **José María Bueno Ferrer**... Els de tota la vida.

El triangle «pied-noir»

Avui el president **François Mitterrand** diu als *pied-noirs* de Nova Caledònia que aquella illa és «genuïnament francesa». També ho deia d'Algèria fa més de trenta anys, quan era ministre d'Interior amb **Pierre Mendes-France**, sota la IV República. Però aquell imperialisme comú a totes les forces parlamentàries gal·les va servir de poc davant la constant ofensiva d'un poble hermèticament unit i armat, i disposat a tot a l'hora d'aconseguir la seua independència.

El general **De Gaulle** no va tenir altre remei que negociar i firmar l'eixida de l'exèrcit francès per al 3 de juliol

Francisco Marcet i Àngel Ortuno. Dalt, local del Frente a Alacant.

de 1962. I la cruel guerrilla de l'OAS es va veure obligada a abandonar les armes una setmana abans i exiliar-se amb l'estigma de la traïció. Fou aleshores que arribaren a tots els Països Catalans els milers de «repatriats» o *pied-noirs*. I vingué també l'OAS.

Uns buscaren faena, intentaren comprendre que poca cosa podria fer-se davant un país perdut, en el qual abans

eren els amos. Però d'altres, com una continuïtat de les seues idees i per ser pràcticament l'únic que sabien fer, seguiren de prop les ofertes militars. Disposats a l'acció guerrillera en qualsevol moment.

Avui dia molts dels noms i llocs que han romàs sota la pols, clandestinament guardats, ja poden fer-se públics. El desaparegut bar Max del carrer les

Naves d'Alacant, lloc habitual dels encontres OAS. El club Bourbon de Madrid, centre de contractació de mercenaris i espècie de caixa de reclutes. La també desapareguda discoteca-club Safari, al carrer d'Andalusia de Benidorm, una de les primeres sales de festes de la ciutat, també centre «regional» d'afiliació mercenària destinada, entre d'altres països, al Zaire, aleshores Congo Belga.

O l'encara en actiu Club Michel, de la carretera d'Alacant a Guardamar, primera discoteca i més tard restaurant, on celebraven banquets periòdicament els dirigents OAS de la zona i entraven en relació amb el doctor **Hauriac**, metge i veí de Bordeus i contacte entre els *pied-noirs* d'ací i els francesos, a més de correu de les ajudes financeres per a les campanyes dels «repatriats».

Però aquesta era l'elit militar. La població *pied-noir* que havia tornat d'aquell país que França havia ocupat el juliol de 1830 —i que durant un segle havia viatjat des de la Lorena, Alsàcia i Occitània, i també des de les Illes, el Rosselló i el País Valencià, a aquelles terres estranyes— només volia recuperar-se, tenir faena, tornar a la normalitat.

De *pied-noirs*, n'hi ha a Canadà i l'Argentina, a Benicàssim, Cambrils i Xàbia. Però, sobretot, a Perpinyà i les comarques de l'Alacantí i la Marina Baixa. Al Rosselló encara en conviuen 35.000 i, només a Alacant, vora 30.000. Un nombre semblant, per establir una esquadra quantitativa, a l'existent a la llunyana Nova Caledònia. A Perpinyà tornaren a poc a poc els que eren d'allí, i també a Alacant, però, a diferència d'aquella, la ciutat del sud valencià es trobava enfront de la costa algeriana, a tan sols unes hores de travessia amb vaixell.

Algunes de les famílies que arribaren a Alacant, amb el temps, aconseguiren portar estimables fortunes. Així, **Claude Boronad**, ex-OAS i empresari de barques i motors de pesca, negoci a què també es dedicava allà, a Beni-Sal —l'altra Benissa. **Michel Tabarot**, ex-OAS i principal accionista del desert aquàtic Aqualand de Benidorm, firma francesa que representa el comte Larich i que d'ací a poc començarà l'Aquapark en la platja de Sant Joan. El gran amo de les constructors, **Felipe Choclan**, agent immobiliari que, després de l'exili, finançà el periòdic alacantí dels *pied-noirs*, *Le Courier du Soleil*. **Jules Baeza**, de la

Inmobiliària Baeza de Santa Pola, etc.

Però és a Perpinyà on veritablement els *pied-noirs* continuen units i són forts. Amb un grup municipal sòlid i escorat, sense fissures, cap a l'ultranacionalista francès **Le Pen**. Home admirat i seguit per aquells *pied-noirs*, que han intentat reiteradament aconseguir l'agermanament amb Alacant. Només que el govern local de la ciutat valenciana decidí fa ja temps, i contràriament, unir-se comercialment a Algèria (les relacions turístiques i empresarials amb la qual no han parat de créixer) i donar l'esquerra al polític de l'ull de vidre que presideix l'FN francesa.

Perpinyà, Le Pen. Benidorm, ¿Pinar?

Un congrés celebrat cada any ha mantingut viu un moviment d'indubtable tendència dretista, llevat d'excepcions, que ara, davant l'oportunitat de les europees, pot reflectir a Alacant el vot que a Perpinyà ja confiaren a **Le Pen**.

Mentre **M. Brasier** és l'home que en la capital del Rosselló s'ha ocupat del Cercle Algerianiste, la més important associació *pied-noir*, **Jean Michel Coll** és qui durant anys se n'ha responsabilitzat a Alacant —únic lloc de l'estat espanyol on s'ha pogut organitzar i mantenir— i també de la revista *L'Algerianiste*, que allí es va publicar durant un trienni, com també de la preparació, el 1978, de la visita del general **Jouhaud**, un dels màxims caps de l'OAS, junt amb el general **Raoul Salan** i els també generals **Challe** i **Zeller**, amb els quals la fundà a Madrid el 21 de febrer de 1961.

Però és **Pierre Pérez** —també present al sopar de la Nucia, junt amb **Ortuno**, **Marcet** i un grapat de franco-algerians— qui, com a coordinador provincial de diversos col·lectius *pied-noirs*, durà tot el pes de la campanya ultra sobre aquesta població. Amb la intenció que ni un sol vot no s'escape de la llista **Pinar-Le Pen**.

Els *pied-noirs* l'adoren. **Le Pen** va penjar l'hàbit de diputat i es va vestir de militar per França, primer a Indoxina i més tard a Algèria. Però l'aura d'aquell estudiant de dret que assaltava amb els feixistes parisencs els estudiants progressistes del barri llatí i que abans de pujadista fou fervent admirador del general **Pétain** (l'home que va obrir França a la invasió dels SS), difícilment podrà ser a Benidorm el gran cabdill que replegue un escó per al notari madrileny **Pinar López**. Potser, si no hi ha sorpreses, perquè Benidorm no és ni Perpinyà. □